
Kryqi dhe kisha

Ata që njohin konceptin e Testamentit të Ri se Krishti pagoi për mëkatet tona, do të jenë dakord se «Krishti pa kryqin do të ishte aq i pafuqishëm të shpëtonte mëkatarët, sa do të ishte edhe kryqi pa Krishtin». Sidoqoftë, lajmi i mirë i ungjillit është se Krishti, i zgjedhuri (i vajosuri) i Perëndisë, anëtar i dytë i Hyjnisë, vdiq në kryq për mëkatet tona (1 Korintasve 15:3). Krishti nuk ishte pa kryqin dhe kryqi nuk ishte pa Krishtin. Si rezultat i kësaj njeriu, mëkatar, nuk është i pashpresë!

Në qendër të rrëfimit të Biblës është sakrifica që Biri i Perëndisë bëri në kryq për njeriun. Profecitë e Testamentit të Vjetër dhe realiteti historik i Testamentit të Ri tregojnë për gjakun që derdhi Jezusi në kryq. Henry C. Thiessen ka llogaritur se historia e tre ditëve të fundit të jetës së Jezusit ka zënë një të pestën e të katër ungjijve. Ai shkroi se, në qoftë se tre vite e gjysëm të misionit publik të Jezusit do të ishin përshkruar me po aq detaje sa vdekja e Tij, atëhere ungjijtë do të zinin një libër me 8400 faqe. R.A.Torrey ka llogaritur se 1 në çdo 53 vargje të Testamentit të Ri përmend vdekjen e Krishtit.

Kryqi është shenja pozitive për të balancuar gjithë

gjërat negative të botës. Në qoftë se kryqi do të hiqej nga Bibla, ajo do t'i ngjante një trangu bosh mes një pylli të dendur. Kristianizmi është e vetmja fe në botë që ka në qendër vdekjen e një personi hyjnor për mëkatin njerëzor dhe ringjalljen e tij nga vdekja.

Në një botë mëkatesh dhe mëkatarësh, faji dhe paganizmi, ndarjeje dhe dhimbjeje, kryqi është *fuqia e Perëndisë për shpëtim* dhe zgjidhja hyjnore për problemin kryesor të botës. Ai shlyen mëkatet tona, Ai paguan për të keqen që ne kemi bërë dhe i rregullon gjërat për ne. Në Bibël është shkruar: «Sepse mesazhi i kryqit është marrëzi për ata që humbin, por për ne që shpëtohem është fuqia e Perëndisë» (1 Korintasve 1:18) dhe: «Ai është shlyesi për mëkatet tona; dhe jo vetëm për tonat, por edhe për ato të të gjithë botës» (1 Gjon 2:2).

Kryqi është mjeti i *Perëndisë për paqe dhe bashkim*, pavarësisht nga ndarja e njeriut nga Perëndia dhe nga konflikti i shkaktuar nga kjo ndarje. Pali shkroi: «Dhe, duke bërë paqen me anë të gjakut të kryqit të Tij...» (Kolodianëve 1:20). Romakëve 5:1 thotë: «Të shfajësuar, pra, me anë të besimit, kemi paqe me Perëndinë nëpërmjet Jezu Krishtit, Zotit tonë...» (shikoni gjithashtu Efesianëve 2:14–16).

Edhe kur uria dhe varfëria shpirtërore janë shumë të mëdha, *Perëndia sjell shpëtim të plotë*. Pasuria dhe drejtësia që na duhen, vijnë vetëm nga kryqi. Pali tha: «Por ne predikojmë Krishtin e kryqëzuar» (1 Korintasve 1:23). Më tej ai tha se Krishti i kryqëzuar «u bë për ne dituri, drejtësi, shenjtërim dhe shpengim» (1 Korintasve 1:30).

Pa dyshim, Fryma e Shenjtë na e prezanton kryqin e Krishtit si pjesën qendrore të Biblës, si mesazhin kryesor të saj.

Për arsye se kryqi është përfshirë bashkë me gjithë të vërtetat e tjera për shpëtimin, mund ta mendojmë kishën të ardhur nga kryqi ashtu si uji del nga burimi apo si rrezet

shëruese që vijnë nga dielli. Një lexim i kujdesshëm i Testamentit të Ri provon se kjo është e vërteta. Nuk mund të ketë kristianizëm pa Krishtin dhe nuk mund të ketë as kristianizëm pa kishën. Logjika na tregon se nuk mund të ketë një kokë me jetë pa trup apo një trup të gjallë pa kokë. Mesazhi i rëndësishëm i Testamentit të Ri është se kryqi dhe kisha janë të bashkuar, të harmonizuar në një plan, si dhurata e hirshme e Perëndisë për njerëzimin e humbur. Nga gjithë kombet e tokës, Perëndia thirri nga kryqi një familje të re, një trup në Krisht, që njerëzit e Tij të zgjedhur të jetojnë në të.

Le ta shtjellojmë këtë mendim më tej: Si lidhet kisha me kryqin? Çfarë marrëdhënieje kanë kisha dhe kryqi me njëri-tjetrin? Çfarë bën kryqi për kishën?

KRYQI KRIJOI KISHËN

E para, kryqi krijoi kishën. Kisha përbëhet nga kristianë që, dikur mëkatarë, tani shpëtohen nga gjaku i Krishtit. Në qoftë se nuk do të ishte kryqi, atëhere nuk do të kishte as kishë.

Një njeri lahet nga mëkatet e tij në gjakun e Krishtit, kur ai beson Jezusin si Shpëtimtarin e tij dhe i bindet Atij (Veprat 22:16). Përmes larjes ai i shtohet grupit të njerëzve të shpëtuar që Testamenti i Ri e quan «kishë». Për këtë arsye, Pali foli për Jezusin që bleu kishën me gjakun e Tij. «Tregoni kujdes», u tha të vjetërve në kishën në Efesus, «për veten tuaj dhe për gjithë tufën, në mes të së cilës Fryma e Shenjtë ju ka vënë ju kujdestarë që të kullotni kishën e Perëndisë, të cilën Ai e ka fituar me gjakun e Tij» (Veprat 20:28). Nuk ka dyshim që Jezusi vdiq në kryq për kishën. Pali tha: «Krishti gjithashtu ka dashur kishën dhe ka dhënë veten e vet për të» (Efesianëve 5:25b). Qëllimi i vdekjes së Jezusit ishte gjithashtu që ata të besojnë në të e të jetojnë në botë në miqësi me Krishtin dhe t'ia dedikojnë jetët e tyre shpalljes së fjalës së Perëndisë midis njerëzve.

Pali i shkroi Titit se Jezusi «dha veten për ne, për të na shpëtuar nga çdo paudhësi dhe për të pastruar për vete një popull të veçantë, të zellshëm në vepra të mira» (Titit 2:14).

Pasi predikova gjatë një nate në një takim për ungjillin në Arkansasin jugor, një grua m'u afrua për të më treguar një histori të pazakontë dhe prekëse. Ajo më tregoi një ndodhi nga jeta e saj kur ishte vetëm 4 vjeçe. Në atë kohë familja e saj jetonte afër një autostrade me shumë trafik dhe oborri i tyre ishte i vogël për fëmijët që donin të luanin në të. Një mbrëmje, ajo dhe disa fëmijë të lagjes po luanin me top në kopsht. Ajo tha se topi i iku nga dora dhe përfundoi në autostradë. Pa menduar gjatë, ajo vrapoi pas topit. Kur po përkulej për të marrë topin, ajo ngriu nga frika, kur pa një kamion të madh që po vinte në autostradë. Vëllai i saj, i cili ishte nëntë vjeç në atë kohë, e kishte parë motrën e tij, kur vrapoi në autostradë. Ai gjithashtu kishte parë edhe kamionin. Menjëherë ai vrapoi pas saj, duke shpresuar se mund ta shpëtonte motrën. Ai vrapoi përpara kamionit dhe e shtyu të motrën jashtë rruge, duke e shpëtuar atë nga një vdekje e sigurt dhe duke rrezikuar jetën e tij të njomë. Ai moment i shkurtër ishte i mjaftueshëm për djalin që të shpëtonte motrën e tij të vogël, por i pamjaftueshëm për të shpëtuar veten e tij. Kamioni kaloi mbi të duke shkaktuar vdekjen e tij.

Gruaja tha se ajo nuk mban mend shumë nga detajet e tragjedisë, por ajo kujton se si trupi pa jetë i të vëllait u hoq nga rruga dhe u vendos në verandën e shtëpisë së tyre deri sa ambulanca erdhi për ta marrë. Me një vlerësim shumë më të madh se sa fjalët mund ta përshkruajnë ajo tha: «Vëllai im vdiq për mua.» Ajo është një kristiane besimtare dhe ia ka dedikuar jetën kishës dhe Krishtit. Por e gjithë kjo nuk do të ishte e mundur pa sakrificën e të vëllait të saj shumë vite më parë.

Në një mënyrë të ngjashme, por më të rëndësishme,

kisha merr jetë nga sakrifica e Jezusit. Vdekja e Tij jo vetëm që është një mundësi për ne për të filluar jetën e re, por është burimi i jetës së vazhdueshme. Vdekja e Tij është sakrifica për të këqijat tona, mjeti për faljen e mëkateve tona të së kaluarës. Jezusi erdhi në këtë tokë, eci midis nesh si Perëndia Njeri dhe me anë të vdekjes së Tij bleu për vete «njerëzit për të qenë në zotërimin e vetë Zotit» (1 Peter 2:9). Kisha nuk është bërë me tulla dhe llaç. Kisha janë njerëzit e blerë me gjak.

Ne i përgjigjemi sakrificës së Krishtit në tre rrugë: E para, ne e pranojmë kryqin duke *vlerësuar* atë që Krishti bëri për ne. Me mirënjohje, të shpëtuarit gëzohen për dhuratën e Krishtit: hirin! Krishti ishte i pasur me lavdinë qiellore, por, për të shpëtuar njerëzit nga mëkati, Ai u bë i varfër duke u larguar nga qielli dhe duke u bërë njeri, që ne përmes varfërisë së Tij të mund të bëhemi shpirtërisht të pasur (2 Korintasve 8:9). E dyta, duhet të përgjigjemi duke *pranuar* të mirat që vijnë nga vdekja e Tij. Kur i vlerësojmë ashtu siç duhet këto të mira nuk mund të bëjmë gjë tjetër, por të pranojmë Krishtin si Zotin tonë. Me anë të besimit dhe bindjes në Krisht, ne marrim bekimet e vdekjes së Tij për jetët tona (Romakëve 6:1–4). Ai vdiq për të gjithë (Hebrenjve 2:9), por vetëm ata që i binden Atij marrin bekimet e vdekjes së Tij (Hebrenjve 5:8–9). E treta, duhet t’i përgjigjemi sakrificës së Tij me *shërbim të vazhdueshëm* (1 Korintasve 15:58). Ne i përkasim Krishtit nga maja e flokut te gishti i këmbës. Ne i përkasim Atij me gjithë trup, shpirt dhe zemër (1 Korintasve 6:19–20). Si rrjedhim, puna jonë në këtë botë është t’u shërbejmë qëllimeve dhe udhëzimeve të Tij dhe të gëzohemi për mundësinë që kemi t’i shërbejmë Perëndisë.

KRYQI E PASTRON KISHËN

E dyta, kryqi vazhdimisht e pastron kishën. Fuqia pastruese e Tij çdo ditë arrin si një lumë te njerëzit e

Perëndisë dhe nëpërmjet tyre fton dhe të tjerët të pastrohen në të. Ashtu si gjaku qarkullon në trupat tanë duke na dhënë jetë, në të njëjtën mënyrë gjaku i shtrenjtë i Jezusit u jep jetë atyre që besojnë në të.

Ne jo vetëm që kemi nevojë të shpëtohem, por gjithashtu kemi nevojë të qëndrojmë të shpëtuar. Kisha rritet dhe ripërtërihet çdo herë që një mëkatar, përmes bindjes së Tij ndaj ungjillit të Krishtit, lahet në gjakun e Tij dhe, përmes hirit hyjnor, hyn në Krisht. Kristiani pastrohet vazhdimisht me gjak, ndërsa ecën çdo ditë në rrugën e Perëndisë. Gjoni shkroi: «Por, po të ecim në dritë, sikurse Ai është në dritë, kemi bashkësi njeri me tjetrin dhe gjaku e Jezu Krishtit, Birit të Tij, na pastron nga çdo mëkat» (1 Gjon 1:7). Gjoni flet për një pastrim të përhershëm dhe të vazhdueshëm.

Kristiani nuk është njeri i përkryer, edhe pse ai kërkon të jetojë pa mëkatuar dhe të rritet në Krisht çdo ditë. *Ai nuk është pa mëkate, por mëkatet e tij falen nga Perëndia.* Prania e mëkatit në jetën e mëkatarit e bën të domosdoshëm shpëtimin përmes gjakut të Krishtit dhe mëkati në jetën e besimtarit bën të domosdoshme që ai të mbahet i shpëtuar me anë të gjakut të Krishtit. Ne kurrë nuk mund të bëjmë një mëkat që Perëndia nuk mundet të na e falë.

Ishte interesante të shikoje fëmijët tanë, kur mësonin të ngisnin biçikletën. Ata ballafaqoheshin me dy vështirësi kryesore: ta mbanin biçikletën drejt dhe ta ngisnin atë drejt. Për të ngarë biçikletën duhet t'i hipni asaj, duhet ta ngisni, duhet të zbrisni prej saj apo në rast të kundërt ju mund të rrëzoheni. Detyra e parë ishte e lehtë për ta. Ata duhet të uleshin në shalën e biçikletës, të vendosnin një këmbë në pedal dhe ta shtynin atë për të marrë shpejtësi. Detyra e dytë ishte e frikshme. Ata duhet ta ngisnin biçikletën me shpejtësi të mjaftueshme për të qëndruar drejt. Po të dështosh këtu, mund të rrëzohesh nga biçikleta dhe të dëmtohesh.

Edhe shpëtimi, ashtu si të mësuarit e biçikletës, përfshin

dy etapa. Mëkatari në fillim *duhet të pajtohet* me Perëndinë, dhe pastaj *duhet të qëndrojë i pajtuar* me Të. Pajtimi është i domosdoshëm, por është vetëm fillimi. I njëjti problem që e bëri dikë mëkatar në fillim, njolla e mëkatit në jetën e tij, është një problem që prapë mund të shfaqet pasi ai bëhet kristian, në qoftë se ai nuk pastrohet vazhdimisht nga faji i mëkateve të tij (Veprat 8:22). Në qoftë se dikush ka nevojë për shpëtim nga mëkatet e tij, përpara se të bëhet kristian, a nuk do të ketë ky njeri nevojë për shpëtim nga ndonjë mëkat që ai kryen, pasi bëhet kristian?

Kristiani mbetet i shpëtuar përderisa ai «ecën në dritë». Sipas apostullit Gjon, të ecurit në dritë përfshin dy faza: 1) Fillon me *të besuarit në shpëtimin nga Jezusi*: «Ai është shlyesi për mëkatet tona dhe jo vetëm për tonat, por edhe për ato të të gjithë botës» (1 Gjon 2:2). Natyrisht, ne nuk mund ta fitojmë shpëtimin (Efesianëve 2:8–9). Jezusi tha se në qoftë se ne do t'i përgjigjemi Atij me besim dhe bindje, Ai do të na shpëtojë. Ne duhet t'i besojmë premtimit të Tij. Ne ecim me anë të besimit dhe jo të shikimit (2 Korintasve 5:7).

E dyta, të ecurit në dritë gjithashtu kërkon që me *ndershmëri të kryesh vullnetin e Tij*. Gjoni shkroi: «Sepse kjo është dashuria e Perëndisë: që ne të zbatojmë urdhërimet e Tij» (1 Gjon 5:3). «Ai që thotë: “unë e kam njohur atë”, dhe nuk zbaton urdhërimet e Tij, është gënjeshtar dhe e vërteta nuk është në të. Por kush e zbaton fjalën e Tij, në të me të vërtetë dashuria e Perëndisë është përsosur» (1 Gjon 2:4–5a). Pra, ecja në dritë do të thotë t'i pranojmë mëkatet tona (1 Gjon 1:8, 10), t'i rrëfejme ato mëkate përpara Perëndisë (1 Gjon 1:9) dhe t'i korrigojmë mëkatet tona, në përputhje me aftësitë dhe mjetet që Perëndia vetë na ka dhënë (1 Gjon 2:29). Më tej do të thotë të ecim ashtu siç Ai eci (1 Gjon 2:6) dhe sinqerisht të studiojmë dhe zbatojmë vullnetin e Perëndisë, të gjendur në Bibël (2 Timoteut 3:16).

KRYQI KONTROLLON KISHËN

E treta, kryqi kontrollon dhe vë në lëvizje kishën. Kryqi është motivi kryesor në zemrën e kristianëve që të bëhen ashtu si Krishti do që të bëhen dhe të bëjnë punën e Tij.

Kristianët kanë nevojë për pastrim të vazhdueshëm po aq sa kanë nevojë edhe për fuqi personale. Kristianizmi jep gjithashtu shumë motive fisnike për të jetuar nën Krishtin, ndër të cilët hiri i Perëndisë është më i larti dhe më i përhershmi. Kryqi kontrollon jetët e kristianëve. Jezusi tha: «Dhe Unë, kur të jem ngritur lart nga toka, do t'i tërheq të gjithë tek vetja» (Gjoni 12:32). Pali shkroi: «Sepse dashuria e Krishtit na shtrëngon, sepse kemi arritur në konkluzionin se, në qoftë se ka vdekur për të gjithë, të gjithë, pra, kanë vdekur; dhe se Ai ka vdekur për të gjithë, me qëllim që ata të cilët jetojnë, të mos jetojnë që sot e tutje për veten e tyre, por për atë që vdiq dhe u ringjall për ta» (2 Korintasve 5:14–15).

Kryqi i *mbush* kristianët me dashuri të madhe për Perëndinë dhe për njëri-tjetrin. Gjoni shkroi: «Ne e duam Atë, sepse Ai na deshi i pari» (1 Gjon 4:19). Ndërsa kristianët mendojnë në zemrën e tyre çdo ditë për dashurinë ndaj Perëndisë dhe vëllezërve e motrave kristiane, ata bëhen akoma më të afërt me ta. Më tej Gjoni thotë: «Nga kjo e kemi njohur dashurinë: Ai e dha jetën e vet për ne; dhe ne duhet ta japim jetën tonë për vëllezërit» (1 Gjon 3:16). Çdo rishikim i jetës së Jezusit sjell pamje të reja dhe prekëse për thellësinë dhe qëndrueshmërinë e dashurisë së Tij. Kjo dashuri i bën kristianët të duan të tjerët dhe Jezusin me të njëjtën dashuri: «Dhe ne të gjithë, duke soditur fytyrë zbuluar lavdinë e Zotit si në pasqyrë, transformohemi në të njëjtin shembëllim nga lavdia në lavdi, posi prej Frymës së Zotit» (2 Korintasve 3:18).

Kryqi *shkakton* urrejtje dhe përçmim për mëkatin te të gjithë kristianët. Dy dëshmi të fuqishme për të keqen dhe shkatërrimin e mëkatit janë kryqi i Jezusit dhe nga ana

tjetër ferri¹ i përjetshëm. Asnjë që kupton arsyen e kryqit dhe pashmangshmërinë e ferrit, nuk mund të argumentojë se mëkati ka ndonjë të mirë. Fëmija i Perëndisë nuk mund ta harrojë se shpëtimi i tij u ble me anë të vdekjes së dhimbshme të Birit të Perëndisë në kryq, jashtë Jeruzalemit. Perëndia i plotfuqishëm siguron falje për mëkatin vetëm me anë të sakrificës së Birit të Tij. Kjo sakrificë e kushtueshme duhet të detyrojë çdo njeri të arsyeshëm ta urrejë mëkatin dhe ta evitojë atë.

Kryqi i *detyron* kristianët që t'ia japin veten tërësisht misionit të Krishtit. Kryqi u jep atyre arsyen dhe fuqinë për t'i shërbyer Perëndisë dhe për të ndihmuar të tjerët. Pali shkroi: «Unë i jam borxhli grekëve dhe barbarëve, të diturve dhe të paditurve» (Romakëve 1:14). Ai gjithashtu tha: «Por me hirin e Perëndisë jam ai që jam; dhe hiri i Tij ndaj meje nuk qe i kotë, madje jam munduar më shumë se gjithë të tjerët, jo unë, por hiri i Perëndisë që është me mua» (1 Korintasve 15:10). Kristiani që është më i motivuar për të bërë punën e Krishtit, është ai që ndershmërisht kupton dhe vlerëson atë që Zoti bëri për të në kryq.

Kam dëgjuar një histori të vjetër për një grua që ishte martuar me një burrë të dhunshëm. Për arsye të dedikimit të saj ndaj martesës, ajo ishte e vendosur për të qenë një grua e mirë, edhe pse ajo duhet të jetonte me një burrë të tillë. Ajo përgatiste ushqimin për të, lante rrobat e tij dhe pastronte shtëpinë e tyre. Ajo bënte çdo gjë që një grua duhet të bëjë në familje, por ajo nuk gjente gëzim në ndonjë nga gjërat që bënte. Jeta për të ishte shumë e vështirë, me pak shpërblim dhe gëzim. Por një ditë, burri i saj vdiq dhe, me kalimin e kohës, ajo u rimartua. Burri i saj i dytë ishte shumë ndryshe nga burri i parë. Ai ishte i dashur, mirënjohës dhe inkurajues. Ajo sillej me burrin e dytë ashtu siç ishte sjellë me të parin, por me një ndryshim të madh: ajo gëzonte çdo minutë të martesës së dytë! Në martesën e saj të parë, ajo ishte një grua e mirë për arsye të *detyrës si*

bashkshorte, por, në martesën e saj të dytë, ajo ishte një grua e mirë, *sepse donte të ishte e tillë*. Oh, çfarë ndryshimi që bën dashuria!

Kisha e Krishtit me kujdes zbaton urdhëresat e Perëndisë së saj. Ajo bën dëshirat e Tij dhe përmbush planet e Tij, por ajo nuk e konsideron këtë jetë të bindur si barrë. Është dashuria dhe mëshira e Perëndisë që e shtyjnë kishën t'i shërbejë Atij. Bibla thotë: «Sepse kjo është dashuria e Perëndisë: që ne të zbatojmë urdhërimet e Tij; dhe urdhërimet e Tij nuk janë të rënda» (1 Gjon 5:3).

Mbani në mendje atë që Krishti ka bërë për ju, duke e kujtuar çdo ditë sakrificën e Tij. Të menduarit e kujdesshëm për dhuratën e Tij të shpëtimit mund t'ju ndryshojë çdo ditë sipas shembullit të Tij, duke bërë që të kryeni punët e dashurisë në mbretërinë e Tij të hirit.

KONKLZIONI

Sipas planit të Perëndisë, kisha dhe kryqi janë të lidhur së bashku. Kisha u krijua, u pastrua dhe mbahet nga kryqi.

Kur Jezusi po vuante në kryq, turma e irrituar për ta poshtëruar bëri këto dy pyetje: «Pse Ai nuk e shpëton veten e Tij?» dhe «Pse Zoti nuk e shpëton Atë?» (Shikoni Mateu 27:39–43.) Por turma s'kishte njohuri se çfarë po ndodhte ishte vetë themeli i misionit të Perëndisë. Në qoftë se Jezusi do të kishte shpëtuar veten e Tij, apo, në qoftë se Perëndia nuk do të kishte lejuar vdekjen e Tij në kryq, atëhere do të kishte qenë e pamundur për kishën që të jetonte, sepse kisha është e përbërë nga njerëz që janë falur nga mëkatet e tyre të kaluara me anë të kryqit dhe përditë pastrohen dhe rinovohen përmes kryqit. Akoma më shumë, pa kryqin, kisha do të jetë pa ndonjë fuqi të brendshme që ta mbajë jetën e saj të vazhdueshme, sepse kisha është thirrur nga kryqi që anëtarët e saj të jenë njerëzit e Perëndisë, njerëz që bëjnë punën e Tij sipas udhëzimeve të Tij.

Në qoftë se nuk jeni anëtar i kishës, shpejtoni që të

bëheni i tillë, sepse në këtë mënyrë ju merrni gjithë të mirat që vijnë nga vdekja e Jezu Krishtit në kryq. Kisha nuk është veçse trupi i njerëzve që janë shpëtuar nga gjaku i Krishtit dhe jetojnë si fëmijët e Perëndisë.

Çdo njeri është i rrethuar në këtë botë me dhuratat bujare të Perëndisë. Ai siguron ajër për frymarrjen tonë, ujë për të pirë, tokë për të jetuar, marrëdhënie familjare për ne që të gëzojmë dhe të mira të tjera të panumërta. Mirësia e Perëndisë është kaq e madhe sa asnjë s'mund t'i përmendë gjithë këto të mira. Pa dyshim shprehja më e lartë e hirit të Tij është shpëtimi që na jep përmes Krishtit. Edhe pse kjo është shumë e kushtueshme për Perëndinë, Ai jep fitimet më të larta për ata mëkatarë që e marrin atë.

Shumë e kanë parë dorën bujare të Perëndisë në bekimet fizike që Ai u ka dhënë, por nuk e kanë marrë favorin më të madh, shpëtimin. Përmes besimit të Krishti (Romakëve 10:10), pendimit për mëkatet e kryera (Veprat 11:18), rrëfimit të Krishtit si Biri i Perëndisë (Romakëve 10:10) dhe pagëzimit në Krisht (Galatasve 3:27), mund të hyni në trupin e Krishtit (1 Korintasve 12:13), vendin e hirit dhe të merrni jetën e Tij të përjetshme. Pali tha: «Po a nuk e dini se ne të gjithë që u pagëzuam në Jezu Krishtin, u pagëzuam në vdekjen e Tij?» (Romakëve 6:3); «Tek Ai kemi shpengimin me anë të gjakut të Tij, faljen e mëkateve sipas pasurisë së hirit të Tij, të cilin e bëri të teprojë ndaj nesh» (Efesianëve 1:7–8a).

Jezusi, përmes kryqit të Tij, ju ofron faljen e mëkateve dhe jetën e përjetshme vetëm përmes trupit të Tij, kishës. A do ta pranoni ftesën e Tij?

SHËNIME

¹Ky mësim është rishtypur nga Eddie Cloer, «Kisha»: *Njerëzit e Qëllimit të Zotit* (Searcy, Ark.: Resource Publications, 1997), 15–27.

PËRGJIGJUNI PYETJEVE

(përgjigjet në mësimin “Shtojca 1”)

1. Çfarë është në qendër të historisë së Biblës?
2. Çfarë është në qendër të kristianizmit që nuk ndodhet në ndonjë fe tjetër?
3. Shpjego pse s’mund të ketë kristianizëm pa kishë.
4. Cilat janë tre gjërat që kryqi bën për kishën?
5. Shumë njerëz e kanë parë dorën e hirshme të Perëndisë në bekimet fizike por nuk e kanë marrë dhuratën e Tij të shpëtimit. Si mund të hyni në trupin e Krishtit?
6. Jezusi, përmes kryqit të Tij, ju fton që të keni dy bekeime. Cilat janë ato?
7. Trupi i Krishtit është krijuar nga ata që vijnë tek Ai për të marrë falje dhe jetë. Si quhet ky trup?

FJALË NDIHMËSE

çlirim – të qenët të shpëtuar (të riblerë) pasi ishim larguar nga Perëndia.

pajtim – të sjellësh përsëri së bashku, të rregullosh një marrëdhënie të prishur. Ne jemi të pajtuar me Perëndinë përmes Jezu Krishtit.

shenjtërim – Të qenët «i vendosur mënjanë» për qëllimin e veçantë të Perëndisë.

shlyerje – kënaqja e dikujt që ka qenë i ofenduar nga një gabim. Jezusi është shlyesi për mëkatet e botës (1 Gjon 2:2, 4:10).

shpagim – kthimi i një situatë të gabuar në gjendje të drejtë, normale, duke paguar për të; ripagim për dëmtim. Vdekja e Jezusit ishte një shpagim për mëkatet e njeriut, si rezultat besimtarët vihen në një marrëdhënie të drejtë me Perëndinë.

Autor: *Eddi Cloer*

Marrë nga libri: “*Si të bëhesh një kristian besnik*”

© 2003 E VERTETA PER SOT

Të gjitha të drejtat të rezervuara